

Demascarea apostolilor mincinoși (11:1-15)

Acesta este pasajul în care Pavel demască în mod direct apostolii mincinoși. Deci, el îi consideră pe acești apostoli nu doar niște frați în neveghere care s-au apucat să îl denigreze pe Pavel. Pavel îi consideră apostoli mincinoși, slujitori ai diavolului. Din perspectiva lui Pavel problema este pe viață și pe moarte. În joc este însăși mântuirea corintenilor. Pavel i-a logodit cu un Bărbat, cu Hristos ca să îi înfățișeze înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Când cineva nu este logodit sau căsătorit, are o anumită deschidere față de persoanele de sex opus. Căci una din acestea ar putea fi alesul/aleasa. Deci, există această deschidere. Și dacă cineva face curte unei femei, există o anumită deschidere din partea acesteia. Căci el ar putea fi alesul. Dar dacă o femeie este logodită sau căsătorită, ea nu mai are această deschidere față de persoanele de sex opus. Ea și-a luat un angajament față de logodnic/soț. Nu mai este așteptat nici un alt bărbat, și orice inițiativă din partea altui bărbat este respinsă din start, din principiu. Nu mai există loc de negociere, de hai să vedem, sau să analizăm. Oferta este respinsă din start fără nici un fel de analiză. La fel este și cu Hristos. Când nu cunoșteam Adevărul, pribegeam prin lume și eram deschiși la tot felul de învățături, teorii sau filosofii. Dar odată ce ne-am logodit cu Hristos, odată ce am primit revelația Adevărului, și ne-am luat angajamentul să fim fideli Adevărului, nu mai avem nici o deschidere față de nici o altă teorie, ori cât de atrăgătoare ar fi ea. Aceasta nu înseamnă să fim dogmatici sau înguști la minte. Nu trebuie să analizăm toate teoriile din lumea aceasta, pentru a-L putea alege onest pe Hristos. Căci pe Hristos nu Îl alegem prin comparație, analiză intelectuală față de celelalte planuri de slavare propuse de omenire. Nu Îl alegem pe Hristos pentru că El este oferta mai bună, mai bună decât celelalte pe care le cunoaștem. Căci dacă aceasta este temelia logodnei noastre cu Hristos, când va apărea o teorie vom simți nevoia să o analizăm și să vedem dacă este mai bună decât cea oferită de Hristos. Pe Hristos Îl alegem pentru că El ni S-a revelat prin Logos ca Adevăr ultim al lui Dumnezeu și ne-a născut din nou prin Cuvântul adevărului. Revelația lui Hristos prin Duhul Sfânt prin Logos este atât de intensă încât să ne ofere certitudine, și nu probabilitate, încât să ne ofere certitudine prin SINE și nu prin comparația cu alți profeti. De aceea, corinteni sunt vinovați pentru că au fost așa de deschiși față de învățătura acestor apostoli mincinoși.

Nu știm exact în ce consta învățătura acestor apostoli mincinoși. Știm din epistolă că ei:

- Îl contestau direct și îl denigrau pe Pavel, și deci și mesajul său
- Vesteau un alt Isus și o altă Evanghelie
- Erau probabil iudei, care făceau referiri la Moise și Legea cea veche

Observăm că ei nu Îl atacau direct pe Isus ci vesteau un alt Isus. Nu era un atac direct ci unul camuflat. Satana se prefăcea într-un înger de lumină, și slujitorii lui în slujitorii ai neprihănirii. Nu este de-ajuns să ai pe buze Numele lui Dumnezeu și al lui Isus. Întrebarea este ce spui despre Dumnezeu și despre Isus, care este **conținutul** care umple aceste

concepte? Pavel observă la corinteni un punct vulnerabil : sunt prea deschiși față de apostoli și învățători noi, sunt prea naivi, prea sinceri și prea ușor impresionabili. Corinteni cădeau în capcana mirajului noutății, a deschiderii prea mari și a naivității. Dacă ei întâlneau un învățător nou care avea un limbaj religios și știa să se laude, se lăsau imediat impresionați de el. Corinteni erau naivi și credeau că oricine are pe buze Numele lui Isus este al lui Isus. Pentru corinteni orice pasăre care zbura se mânca. Cu alte cuvinte, ei neglijau realitatea războiului spiritual, neglijau că după cum Domnul vorbește în această lume, și Satana vorbește, că după cum Domnul călăuzește și face semne și minuni, și cel rău călăuzește prin semne și minuni, că după cum Domnul are slujitorii Lui, și cel rău are slujitorii lui. Și ei au neglijat realitatea războiului spiritual și mai ales capacitatea vrăjmașului de a amăgi. Satan nu trebuie subestimat. El a reușit să amăgească pe Eva și apoi pe Adam în grădina Edenului. Și Eva și Adam erau curați, fără păcat, și fără firea pământească, și l/au văzut pe Domnul și au stat de vorbă cu El. Satana a venit sub forma unui șarpe prietenos și pus o singură întrebare: OARE ZIS CU ADEVĂRAT DUMNEZEU ...?, și prin această întrebare a amăgit pe Eva și apoi pe Adam. Vice-regele creației, cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost îngenuncheat printr-o singură întrebare rostită de Satana. Și marea întrebare este: CUM a rostit Satana acea întrebare de reușit prin ea să amăgească cununa creației lui Dumnezeu? Și Satana nu a venit sub forma unui demon hidos. El a vorbit printr-un element din creația lui Dumnezeu. În Eden nu existau animale hidoase. și nu știm cum arăta șarpele înainte de cădere. Dar cu siguranță că nu a fost ales la întâmplare de diavol. Cu siguranță a ales un camuflaj foarte bun. În Eden era o relație specială între om și animale. Satana a lovit pe la spate, pe neașteptate camuflându-se într-unul din animalele preferate ale omului. Blestemarea șarpelui să se târască și să mănânce țărână și probabil transformarea sa în ceva hidos și respingător, a avut loc pentru a întipări în memoria omului tragicul episod din Eden. Și ori de câteori un om se întâlnea cu un șarpe hidos și veninos, și ostil omului, își aducea aminte de ura vrăjmașului dar și de capacitatea sa de camuflare. Cel rău nu doar că operează în această lume. Dar el se poate camufla. Și aici insistă Pavel: treziți-vă corintenilor, nu am ajuns încă în rai, nu trăim într-o lume cu oameni buni și sinceri. Suntem în război. Vrăjmașul ne atacă necurmat și vrăjmașul este expert în camuflaj și amăgire. Priviți înapoi în Eden. Acest drept de a se camufla îl are încă de acolo. Dar acum , în mijlocul unei lumi decăzute pe care el o conduce, cu atât mai mult se va folosi de acest drept. Pavel nu scrie că Satana se POATE preface într-un înger de lumină, ci că SE PREFACE într-un înger de lumină. Deci el ne poate ispiti în mod direct să ne răzvrătim față de Creator și să păcătuim. Dar el poate să și speculeze disponibilitatea noastră de a-L crede pe Domnul și de a face voia Lui. El poate imita glasul Domnului și să ne călăuzească spre capcane, spre încălcarea voii Sale. Și astfel ajungem în mocirlă crezând că Îl urmăm pe Domnul și că facem voia Lui. Și aici mare atenție la sfera semnelor, sentimentelor, la ceea ce noi numim călăuzire personală. Am discutat acest capitol detaliat cu alte ocazii. Vezi de exemplu comentariul pe capitolul 14 din 1 Împărați. Mare atenție să rămânem la vorbirea EXPLICITĂ a lui Dumnezeu, la ce ESTE SCRIS, și la ce Domnul a vorbit prin limbaj direct și explicit și nu prin semne, și sentimente interpretabile. Și când e vorba de ce ESTE SCRIS, mare grijă să cunoaștem ANSAMBLUL ca să putem interpreta corect detaliile. Cel rău știe Scriptura mai bine ca noi. Și ne poate amăgi citând din Scriptură. Și ne poate defocaliza și să ne ducă spre bătălii false cu Scriptura în mână. El ne

speculează mereu la detalii. Ia detalii din Scriptură și le supralicitează în teologia și viața noastră și pierdem direcția corectă a luptei spirituale dată doar de echilibrul ansamblului.

Cum putem distinge glasul Domnului de glasul celui rău carea vrea să Îl imite? Cum putem deosebi între slujitorii Domnului și cei ai diavolului?

- Trebuie mai întâi să fim mereu vigilenți. Să știm că există acest război și că cel rău mereu va încerca să imite glasul Luminii. Și atunci să avem deprinderea să testăm duhurile și oamenii.
- Și să cunoaștem revelația SCRISĂ, ansamblul Cuvântului lui Dumnezeu, cel care ne poate călăuzi în labirintul vieții.
- Și să rămânem în mijlocul Trupului lui Hristos, înconjurați și păziți de oameni maturi în credință. Să nu rămânem niciodată singuri. Să ne expunem mereu ideile, gândurile, inițiativele, teologia, Trupului lui Hristos, și să ne lăsăm corecții de Trupul lui Hristos.
- Să ne hrănim zilnic din Cuvânt. Căci Lumina Cuvântului e mai mult decât informație. E lumina Duhului prin informație. poți avea informația Scripturii dar dacă nu ai lumina Duhului, nu îți folosește la nimic. Și Lumina Duhului nu e un dat. Ea trebuie reîmprospătată zilnic prin timpul în cămăruță cu Domnul.
- Și să veghem asupra relației cu Domnul și să împlinim poruncile, și să ne pocăim și să trăim în curăție. Căci păcatul ne întunecă mintea și repudiază lumina Duhului din noi.
- Și nu în ultimul rând să rămânem smeriți, în genunchi lângă cruce, într-o totală smerenie și dependență de Dumnezeu în ce privește deosebirea voii Lui. Dacă ne bazăm pe discernământul nostru, pe cât cunoaștem din Scriptură, pe experiențele noastre din lupta spirituală, pe biruințele din trecut în a deosebi voia lui Dumnezeu, înseamnă că ne ridicăm deja în picioare lângă cruce. Și cel rău atât așteaptă. Domnul stă împotriva celor mândri. Frecvența călăuzirii Duhului se aude doar de jos din genunchi. E o frecvență doar pentru mică înălțime. Cu cât ești mai jos, mai smerit și mai îngenunchi, cu atât o poți auzi mai clar. Cu cât ești mai sus, cu atât se aude mai neclar și cu atât alte frecvențe străine ne inavdează mintea. Deci dependența totală de Domnul trebuie să fie în fiecare zi atât în ce privește iertarea, împlinirea voii lui Dumnezeu, funcționării noastre în această lume, dar cât și în ce privește DEOSEBIREA voii lui DUMNEZEU, și deosebirii Luminii de Întuneric. Aceasta înseamnă ca zilnic să cercetăm Scripturile, să Îl implorăm în ascuns pe Domnul să ne dea Lumină de sus. Și cercetăm Scriptura nu de pe poziția celui care știe, care cunoaște, care are experiență. ci de pe poziția smerită a celui care recunoaște că știe atât de puțin, că poate fi păcălit atât de ușor, că Vrăjmașul este atât de inteligent și îl poate amăgi oricând. Dar această smerenie este însoțită de încrederea că Hristos poate și vrea să ne călăuzească, să ne dea discernământul de care avem nevoie pentru a deosebi bine care este

voia lui Dumnezeu pentru noi acum și aici. Și fie ca această atitudine de deplină smerenie să ne însoțească în fiecare zi și în tot ce facem: când luăm decizii pentru viața noastră, când luăm decizii în familie, în Biserică, în păstorire, la locul de muncă..absolut în toate domeniile. Să avem urechea deschisă pentru a învăța și auzi mereu voia lui Dumnezeu. Cel care crede că deja știe, că deja cunoaște, și că se poate lipsi de această smerenie și umilință și dependență totală de Hristos în a deosebi voia Tatălui, a ales deja calea mândriei, și prin aceasta, deja își pregătește singur următoarea cădere. Cel rău îi va pregăti un context complicat. El nu va auzi vocea Duhului căci nu stă în genunchi ci în picioare, și va face alegerea greșită, și va fi umilit de cel rău. Dar apoi se va pocăi, și se va smeri. Va sta din nou în genunchi lângă cruce,. Nu se va mai încrede în propriul său discernământ, măcar pentru o vreme. Tendința va fi să se ridice din nou în picioare. Dar ferece de cel care rămâne în genunchi prin credință și nu doar din pricina falimentelor sale în lupta spirituală.

Domnul vrea să fim niște copii. Un copil este total dependent de părintele său în fiecare zi și în toate lucrurile. Și de fapt noi suntem ca niște copii. Trebuie doar să acceptăm acest lucru. Domnul nu ne dă dinainte nici puterea să face, voia sa, și nici Lumina de a deosebi voia Sa. În fiecare zi avem nevoie total și la fel de mult de El pentru a ne învăța voia Sa și a ne da puterea să o înfăptuim. Este ca mersul unui copil. Este aventura credinței ca și în viața lui Pavel. Fiecare zi trebuie luată în parte. Dar cum se împacă această perspectivă cu cea a creșterii spirituale și undelemnului care se adună în candelă pentru zile negre. E adevărat, există o creștere în maturitate, în discernământ, în cunoștință, în deprinderi sfinte. Dar această creștere trebuie armonizată cu acea dependență totală de Dumnezeu. Creșterea în maturitate și deprinderi sfinte și discernământ se produce și trebuie să se producă , dar ea nu trebuie să scadă dependența noastră de copil față de Tatăl ceresc. Da, vasul trebuie să se lărgască (și aceasta înseamnă de fapt creșterea spirituală) pentru a încape acolo mai mult cer, dar cerul e al Domnului și nu devine niciodată al nostru. El susține prin Duhul deprinderile sfinte și cunoștința de El. Ele nu sunt lucruri în sine, nu devin ale noastre. Ele se împletesc cu noi, dar sunt din el, prin El și pentru El. Când nu înveți să conduci și nu ai deprinderile formate te rogi de fiecare dată când te sui la volan ca Domnul să te păzească. Dar apoi se formează deprinderile și uităm să ne rugăm. Oare e normal așa? Se formează deprinderile. E un lucru bun. Dar să nu uităm că El susține aceste deprinderi, și de asemenea că în pofida unor deprinderi desăvârșite un accident tot se poate întâmpla. Deprinderile sunt susținute tot prin El. Nu există DEISM. El susține toate lucrurile. Acest lucru îl învață Domnul pe Iov. Domnul susține toată creația. Nu sunt legitați care funcționează de la sine. La fel învățăm din Ps.104. El dă de mâncare puilor de lei, El se implică activ și personal în creație, în fiecare răsărit, la fiecare ploaie, în orice detaliu al creației. Domnul nu e marele ceasornicar care învârte cheia și pleacă. El susține prin prezența Sa vie și personală TOATE lucrurile. Deprinderile sfinte și neprihănirea lui Iov erau susținute clipă de clipă de Creator. Nu există nici un strop de deism. Deprinderile noastre nu funcționează de la sine. Ele sunt susținute clipă de clipă de Dătătorul și Susținătorul vieții. Dar aceste deprinderi susținute tot de El, nu sunt suficiente în sine

pentru a evita un accident. Sunt doar o mică părțică din ansamblu. Sunt așa de mulți factori în afara deprinderilor noastre sfinte pe care nu îi putem controla. Dar Domnul poate. Deci chiar dacă avem deprinderi de șofer, trebuie să rămânem în acea smerenie și dependență de Domnul și să nu uităm să spunem: Doamne, păzește-mă și azi de accident! La fel e și în viața spirituală. Domnul vrea să creștem în cunoștință și deprinderi sfinte, să ne lărgim vasul credinței, dar să nu ne punem încrederea în sine în deprinderile sfinte. Să nu uităm că acestea vin din El, sunt susținute clipă clipă de El, și nu sunt suficiente pentru a birui. Lupta spirituală e mult prea complexă. Alături de deprinderile sfinte avem nevoie mereu de protecția divină și de acea resursă spirituală nouă și proaspătă pe care o vom primi azi. Chiar dacă am mâncat în fiecare zi toată viața, e nevoie să mănânc și AZI. Domnul să ne ajute să rămânem niște copii în pofida creșterii spirituale. De fapt, creșterea spirituală reală înseamnă să devenim și mai mult copii, și mai dependenți de Părintele nostru, sau mai bine zis și mai conștienți de dependența totală de El în toate lucrurile.

Doamne, deschide-ne ochii ca psalmistului (ps.104) să te vedem pe Tine în toate lucrurile. Și să vedem minunile Tale. De exemplu e o mare minune sănătatea. Dacă un medic ne-ar prezenta totți virușii care există și toate situațiile în care ne-am putea îmbolnăvi, ne-am da seama că e o MARE MINUNE că suntem încă sănătoși. Când vom ajunge la capătul alergării și vom face cunoștință cu îngerii care ne-au păzit, vom fi uimiți doar de câți mulți îngeri au fost implicați să ne păzească sănătatea și viața. Domne, alungă deismul din mintea noastră și ajută-ne să te recunoaștem pe Tine în toate lucrurile! Căci TU susții fiecare detaliu al creației. Cum spune așa de frumos psalmistul:

1. Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!
2. Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.
3. Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Îți faci carul și umbli pe aripile vântului.
4. Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori.
5. **Tu** ai așezat pământul pe temeliiile lui, și niciodată nu se va clătina.
6. **Tu** îl acoperiseși cu Adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți,
7. dar la amenințarea **Ta** au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă,
8. suindu-se pe munți și coborându-se în văi, până la locul pe care li-l hotărâseși Tu.
9. Le-ai pus o margine pe care nu trebuie s-o treacă, pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.
10. **Tu** faci să țâșnească izvoarele în văi, și ele curg printre munți.
11. **Tu** adăpi la ele toate fiarele câmpului; în ele își potolesc setea măgarii sălbatici.
12. Păsările cerului locuiesc pe marginile lor și fac să le răsune glasul printre ramuri.

13. Din locașul Tău cel înalt **Tu** uzi munții; și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale.
14. **Tu** faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri, pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană:
15. vin, care înveselește inima omului, untdelemn, care-i înfrumusețează fața, și pâine, care-i întărește inima.
16. Se udă copacii Domnului, cedrii din Liban **pe care i-a sădit El**.
17. În ei își fac păsările cuiburi; iar cocostârcul își are locuința în chiparoși;
18. munții cei înalți sunt pentru țăpii sălbatici, iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.
19. El a făcut luna, ca să arate vremurile; soarele știe când trebuie să apună.
20. **Tu** aduci întunericul, și se face noapte: atunci toate fiarele pădurilor se pun în mișcare;
21. puii de lei mugesc după pradă și își **cer hrana de la Dumnezeu**.
22. Când răsare soarele, ele fug înapoi și se culcă în vizuinile lor.
23. Dar omul iese la lucrul său și la munca lui, până seara.
24. Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! **Tu** pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale.
25. Iată marea cea întinsă și mare: în ea se mișcă nenumărate viețuitoare mici și mari.
26. Acolo în ea umblă corăbiile, și în ea este leviatanul acela pe care l-ai făcut să se joace în valurile ei.
27. Toate aceste viețuitoare **Te** așteaptă, ca să le dai hrana la vreme.
28. Le-o dai **Tu**, ele o primesc; Îți deschizi **Tu** mâna, ele se satură de bunătățile **Tale**.
29. Îți ascunzi **Tu** fața, ele tremură; le iei **Tu** suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor.
30. Îți trimiți **Tu** suflarea, ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului.
31. În veci să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui!
32. El privește pământul, și pământul se cutremură; atinge munții, și ei fumează.
33. Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeuul meu cât voi fi.
34. Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul.

35. Să piară păcătoșii de pe pământ, și cei răi să nu mai fie! Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Lăudați pe Domnul! (Ps.104)

Pavel se laudă cu necazurile și slăbiciunile lui (11:16-33)

Începând cu versetul 1 din cap.11 Pavel aduce în discuție ideea de NEBUNIE. El cere corintenilor să sufere puțină nebunie din partea lui. El reia această idee în v.16. La ce se referă Pavel? Nebunia lui Pavel este că se va lăuda și el cum se laudă apostolii mincinoși. Apostolii mincinoși s-au lăudat după firea pământească și au denigrat după firea pământească, și eu fost bine primiți de corinteni naivi și ușor impresionabili. Și ei nu și-au dat seama că acei apostoli mincinoși i-au manipulat de fapt, i-au înrobuit, au pus mâna pe ei, au profitat de ei. Pavel nu vrea să se pună în rând cu acei apostoli care se laudă singuri. Dar el observă că spre deosebire de acei apostoli mincinoși ei au fost slabi (vezi 11:21). Da, acei apostoli au fost deștepți, inteligenți și au știut să îi impresioneze pe Corinteni și să îl denigreze pe Pavel. Dar, Pavel, ca slujitor al lui Dumnezeu nu putea opera nici cu lauda de sine și nici cu denigrarea. Și din acest punct de vedere, într-o așa zisă competiție cu apostolii mincinoși, el era slab.

Ooo, cât de naivi erau corinteni! Ei nu vedeau că apostolii mincinoși trăiau în firea pământească. Ei credeau și se lăsau impresionați de laudele și denigrările lor. Și în acest context, Pavel recurge la puținică nebunie. Adică le spune: ia să mă laud și eu ca acei apostoli, și să vedem care din noi este mai deosebit. Pavel recurge la acest exercițiu pedagogic, de dragul corintenilor care erau efectiv vrăjiți de laudele apostolilor mincinoși. Și atunci le comunică pe același limbaj ca să le arate că și el are cu ce se lăuda și că și el se poate lăuda, și deci că nu este mai prejos de acei apostoli mincinoși. Cu alte cuvinte, Pavel le spune: ***voi îi vedeți mai presus decât mine pentru că ei se laudă pe ei înșiși, iar eu nu (căci nu se cade așa ceva!). Dar să vă arăt că și eu m-aș putea lăuda ca ei! Și atunci cu ce ar mai fi ei mai presus decât mine?***

Versetul 22 confirmă faptul că apostolii mincinoși erau într-adevăr evrei. Dar și Pavel era evreu, israelit și sămânța lui Avraam. Ei pretindeau că sunt slujitori ai lui Hristos (deși nu erau!). Dar Pavel era cu mult mai mult! Devotamentul lui Pavel față de Hristos nu era susținut doar de vorbe ci dovedit prin nenumăratele suferințe pentru Hristos prin care trecuse. Într-adevăr, din pricina propovăduirii lui Hristos, apostolul trecuse prin atâtea suferințe, necazuri și prigoniri. Și CV-ul suferințelor apostolului era impresionant. Apostolii mincinoși nu știau ce înseamnă suferința pentru Hristos. Ei trăiau în firea pământească și urmăreau beneficii de la corinteni. Dar Pavel nu dorea să știe pe unde mergea nimic altceva decât pe Hristos, și pe El răstignit! Pavel eclipsa pe de parte pe acei apostoli nespuse de aleși, care apăruseră de nicăieri, și erau plini de vorbe, dar atât de străini de suferințele cauzate de propovăduirea crucii.

Descrierea suferințelor apostolului ne ajută să înțelegem ce viață avea Pavel. Nu avea deloc o viață normală și liniștită. Fiecare zi era o nouă aventură. De multe ori ne închipuim că Pavel mergea prin natură alături de colegii lui, și ajungea la o nouă cetate. Și acolo i se deschidea covorul roșu, și era primit cu respect de oameni. Și propovăduia Evanghelia și oameni se întorceau la Dumnezeu, și totul era minunat. Nu așa arăta viața lui Pavel. Drumurile nu erau liniștite și în mijlocul naturii. Drumurile erau prin frig și ploaie. Și adesea nu aveau ce mânca și nu aveau ce bea. Drumurile erau pline de primejdii: primejdii din partea tâlharilor, din partea iudeilor, din partea păgânilor, din partea fraților mincinoși, sau din

partea naturii. Pavel repetă cuvântul **PRIMEJDII** de 8 ori într-un singur verset. Oare când am trecut noi ultima dată printr-o primejdie adevărată? Oare cum reacționăm în fața unei mici primejdii? Oare cum reacționăm în fața unui mic conflict sau dacă ne amenință cineva? Dar Pavel trecea prin primejdii reale zi de zi. Și nu doar în călătorie. Primejdiile îl urmăreau oriunde. În cetăți nu era primit cu covor roșu, ci cu multă ostilitate. După predicarea Evangheliei era batjocorit, scuipat, adesea bătut sau întemnițat. Oare știm ce înseamnă să stai o zi în închisoare în condiții mizere, cu lanțuri pe tine, cu mâncare puțină și stricată, între criminali și violatori? Dar Pavel era adesea întemnițat. Oare știm ce înseamnă să fii bătut sau improșcat cu pietre? După ce primești 39 de lovituri pe spate, cât timp durează până se vindecă rănilor, câte zile te urmărește durerea? Viața lui Pavel era o aventură. Nu știa ce va fi mâine. Era hăituit mereu, urmărit mereu. Ne gândim la timpul său de părtășie cu Domnul, de studiu și rugăciune. Adesea era în boală și suferință, în foamete și frig, în nesiguranță și primejdii.

Observăm și un echilibru în viața sa. Nu era mereu bătut, nu era mereu în temniță, nu era mereu prins. Domnul îl izbăvea adesea și îi scăpa viața. Și în anumite contexte îl proteja pe termen lung în fața vrăjmașilor lui. Avem două exemple clare: în Corint și în Efes. Chiar în Corint Domnul îi face următoarea promisiune:

- a) Noaptea, Domnul a zis lui Pavel într-o vedenie: Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate. Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvântul Domnului. (Fapte 18:9-11)

Alături de belșugul de suferință era și un belșug de mângâieri. Perioadele de suferință alternau și cu perioade mai liniștite. Viața lui Pavel era totuși suportabilă. Dar era o aventură, o aventură a credinței, cum ar trebui să fie și viața noastră. De fapt, nu știm cu ce ispită sau încercare ne va mai prizoni mâine cel rău. Nu știm dacă vom mai fi în viață sau nu. Nu știm ce vom mai pierde. Nu știm cu ce vești ne va întâmpina ziua de mâine. Astăzi, ca niște copii trebuie să ne abandonăm în brațele Tatălui și să căutăm să facem voia Lui. Și să căutăm să vestim Cuvântul Lui. Observăm că loviturile celui rău erau îndreptate în mod clar împotriva propovăduirii Cuvântului. Iar Domnul este Cel care Îl încurajează pe Pavel și îi spune: propovăduiește și NU TĂCEA! Și ne dăm seama cât de mare era presiunea pe care o resimțea Pavel de era nevoie să I se arate Domnul în persoană și să îl încurajeze să vestească Cuvântul.

Și Pavel nu era un erou, un supraom, care era într-o stare spirituală atât de intensă încât nu simțea frigul, foamea, frica, suferința, și plutea peste toate acestea. Nu, el era slab, fricos și cuprins de slăbiciune. Dar într-un mod miraculos, suflarea de viață a lui Hristos îi dădea putere să mai propovăduiască Cuvântul și azi, și încă o zi, și încă o zi. Și Pavel trăia prin credință în slăbiciune, și puterea lui Hristos putea lucra cu mare putere în el! Acesta era Pavel.

Dar v.28-29 sunt absolut fascinante:

- b) Și, pe lângă lucrurile de afară, în FIECARE zi, mă apasă grija pentru TOATE Bisericile. Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?

Pavel ne spune: *și pe lângă lucrurile de afară*. Deci o parte din frământările și energiile lui erau canalizate spre aceste lucruri. Nu era un supraom, Pavel se lupta cu proprii suferință, cu propriile slăbiciuni și temeri, cu ispita de a da înapoi și de a renunța la propovăduirea Cuvântului. Dar pe lângă acestea, se preocupa pentru Biserici. Și în fiecare ZI, și pentru TOATE Bisericile. Și nu era o frământare generală pentru comunități, ci pentru fiecare credincios în parte din Bisericile plantate de el: Cine să cadă în păcat și eu să nu ard? Era în duh alături de fiecare frate care trecea prin slăbiciune, și ardea pentru fiecare frate care cădea în păcat. Prin el, Hristos, se preocupa pentru Biserica Sa. Pavel era doar un vas. Hristos trăia prin El. Doar Hristos putea să se preocupe așa de mult de frați.

Pavel se putea preocupa de ceilalți, căci avea nevoie de siguranță personală împlinită prin credința în Domnul. El era încredințat că Domnul va purta de grijă, că Domnul îl va întări, că îi va întări credința și îl va ajuta să nu cadă în păcat, că Domnul îl va întări să facă față uneltirilor diavolului, că Domnul nu va îngădui celui rău să îl ispitească mai mult decât poate duce, că Domnul îi va proteja trupul și viața și îl va ține pe acest pământ până când își va încheia lucrarea și misiunea. Și această credință îi dădea pace. și având această pace nu se lasă copleșit de propriile necazuri și încercări, ci mai avea resurse să se preocupe constant de frați. Da, e normal să te frământă și pentru tine, căci mai întâi sufletul tău trebuie să îl mântuiești. Dar Pavel se frământa constant și pentru alții. Pavel se încredea cu adevărat în Domnul, în dragostea Sa, în credințioșia Sa. Și doar prin această credință putea trăi pentru alții. Căci un om care trece prin încercările lui Pavel este copleșit de grijile pentru propria persoană: ce voi mânca mâine? Cum voi rămâne în viață? cum voi putea face față suferinței? Voi învinge ispitirile vrăjmașului? Cel rău mă va învinge? Voi rezista presiunii? Dar Pavel topea toate aceste griji în credința în Isus Hristos, și avea în inimă pacea Lui. Și astfel, avea energie pentru a se preocupa și pentru alții. Credința este cea care câștigă biruința asupra lumii. Și Pavel, era plin de îndrăzneală. Dar nu era o îndrăzneală care izvoră din sine. În sine vedea slăbiciune. Pavel se încredea în Hristos. Oare ce simțea Ghedeon cu cei 300 de oșteni când se avânta împotriva unei armate de peste 185.000 de ostași? Ghedeon nu se putea încrede decât în Domnul. La fel și Pavel când privea la sine vedea slăbiciune. Vrăjmașii și demonii ce luptau împotriva lui erau mult mai mulți decât o armată de 185.000 de ostași. Dar Pavel credea că Domnul este cu El. Și cu această credință se avânta în zi ca și Ghedeon de altădată. Trăirea prin credință, iată cheia biruinței. Pavel era PLIN de îndrăzneală. El avea o vie dorință să ajungă și la Roma să vestească Evanghelia. Iată ce ne spune în 1 Tes.2:1-2:

- c) Voi înșivă, știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit **plini de încredere în Dumnezeuul nostru**, să vă vestim Evanghelia în mijlocul multor lupte.

Deși închis în slăbiciune, Pavel era plin de îndrăzneală, încredere și entuziasm în vestirea Evangheliei. Cheia nu era încrederea în sine, ci încrederea în Dumnezeu.